Fısıldayan Şaka Kuşu Fıstık

Berfin Nida Öztürk

Ormanın en neşeli sabahları,
ulu çınarın dallarında başlardı.

Güneş yaprakların arasından
süzülürken tüm kuşlar neşeyle
şarkılar söylerdi.

Ama en uç daldaki minik
saka kuşu Fıstık sessizce
onları izlerdi.

Diğer kuşlar bazen fısıldaşırdı:

“Fıstık’ın sesi neden bu kadar cılız?”

Fıstık bunları duyunca üzülür,

“Keşke ben de herkes gibi
gür sesli olsaydım,” diye düşünürdü.

Fıstık diğer kuşlardan biraz farklıydı.

Gagasını ne zaman açsa,
sesi çok yumuşak çıkardı.

Sanki şarkı söylemiyor da
rüzgâra bir şeyler fısıldıyordu.

Bir öğleden sonra Fıstık,
nehrin kenarındaki salkım
söğüt dalına kondu.

Tam o sırada suyun
üstünden serin bir esinti geçti.

“Neden bu kadar üzgünsün,
minik kuş?” diye sordu
İhtiyar Nehir.

Fıstık içini döktü:

“Benim sesim diğer kuşlar
gibi yüksek değil.”

İhtiyar Nehir gülümsedi:

“Belki de senin sesin
gökyüzüne değil,
kalplere dokunuyordur.”

Nehir onu sazlıkların yanına götürdü.

Orada, korkudan titreyen
minik bir geyik yavrusu vardı.

Büyük seslerden ürken yavru,
eve dönmeye cesaret edemiyordu.

“Geyiğe bir şarkı söyle,” dedi İhtiyar Nehir.

“Benim sesim çok kısık,” dedi Fıstık.

“Tam da bu yüzden,” dedi Nehir.
“Onun ihtiyacı olan şey sakin bir fısıltı.”

Fıstık dala kondu ve en
yumuşak sesiyle şarkı
söylemeye başladı:

“Ninni... Ormanın ninnisi...
Korkma minik dostum,
burası güvenli...”

Yavru geyik bu sesi duyunca
yavaşça sakinleşti.

Geyik yavrusu korkusunu
unuttu ve güvenle yuvasına
doğru yürüdü.

Fıstık o gün öğrendi:

Bazen birini iyileştiren şey
en yüksek ses değil,
en şefkatli fısıltıdır.

O günden sonra Fıstık,
yumuşacık sesiyle ormandaki
minik kalplere umut oldu.

- SON -